

# OBĚŽNÍK

## České katolické missie

Ročník VIII

Paříž

Číslo 6

vánoce 1977

### NA PŘELOMU ROKU

Těch pár dní mezi zimním slunovratem a svátkem svatých Tří Králů jsou opravdu tím "*temps fort*", jak přiléhavě říkají v zemi, kam zavál osud z důvodů tak rozdílných také nemálo nás, Čechů.

Silné léky a silné věci vůbec posilují silné, slabým ale naopak často odebírají poslední síly a tak dokonávají dílo zkázy. Tak i o vánocích jedni čerpají nové síly v rodinném nebo přátelském kruhu, zatímco se jiní s vypětím všech sil snaží udržet alespoň nad hladinou.

Vedle statisíců těch, kdo za rozzářenými okny prožívají kus vánoční poezie ve Francii stejně jako v Československu, jsou také desítky tisíc těch, kdo tam i zde po bezcílném bloudivání ulicemi, na které dopadá jen kousek toho vánočního světla z cizího pokoje, najdou sotva to nejnnutnější v některém z útulků, rozsetých dnes po celém světě. A je příliš mnoho těch, kdo



nenajdou ani toto minimum.

To všechno jsou věci velmi dobře známé.

Nejdůležitější je ovšem vždy nakonec to, co se odehrává v naší době a na místě, kde se nacházíme my sami prostě to, co prožíváme osobně. Jak vlastně prožívají vánoce Češi ve Francii, ke které z obou skupin mají blíže? A dá se na tom případně něco změnit? Máme na vytváření toho "*tajemného kouzla vánoce*" vůbec nějaký vliv, nebo jsme do toho všeho prostě spadli a ani nevíme proč a jak?

Zcela jistě nemůžeme dnes vytvořit v pařížském předměstí poválečnou vánoční atmosféru Českomoravské Vysočiny nebo Šumavy. Sotva asi docílíme, aby Francouzi zpívali "jak se sluší a patří" naše české koledy, a krásný jiskřivý sníh nám na cestu na půlnoční někam do Paříže asi také sotva napadne. To a mnoho dalšího nám schází a nadále bude scházet.

Je ale přece jen trochu v naší moci, co to s námi udělá. Můžeme z toho prostě zůstat zasmušile smutní a zranitelní, ale můžeme také najednou objevit, jak jsme o kus blíže těm prvním skutečným vánocům, které od té doby teprve oslavujeme. Ty byly také málo poetické - dá se dokonce s určitostí říci, že byly ještě mnohem méně poetické, než jsou obvykle ty naše "cizinecké": bez stroměčku, bez sněhu, bez peněz a bez prohráté útulné místnosti při štědrovečerní večeři.

Ve vážné situaci je třeba myslet na podstatné věci a vše ostatní nechat být. Že je naše doba obdobím vážným, to snad nepotřebuje důkazů.

Zabývejme se tedy tím co je podstatné! Bolesti a strasti bezútešné situace, zbavené všeho kouzla, mohou vést k jádru věcí. Posbírejme všechnu svou sílu a odvalu; nenechme se strhnout minulostí, byť byla sebekrásnější a pro náš celý život, i ten dnešní, sebedůležitější! Zaměřme se na to, co je důležité, podstatné. A je-li naše situace opravdu vážná, zaměřme se na to jediné, kterého je zapotřebí

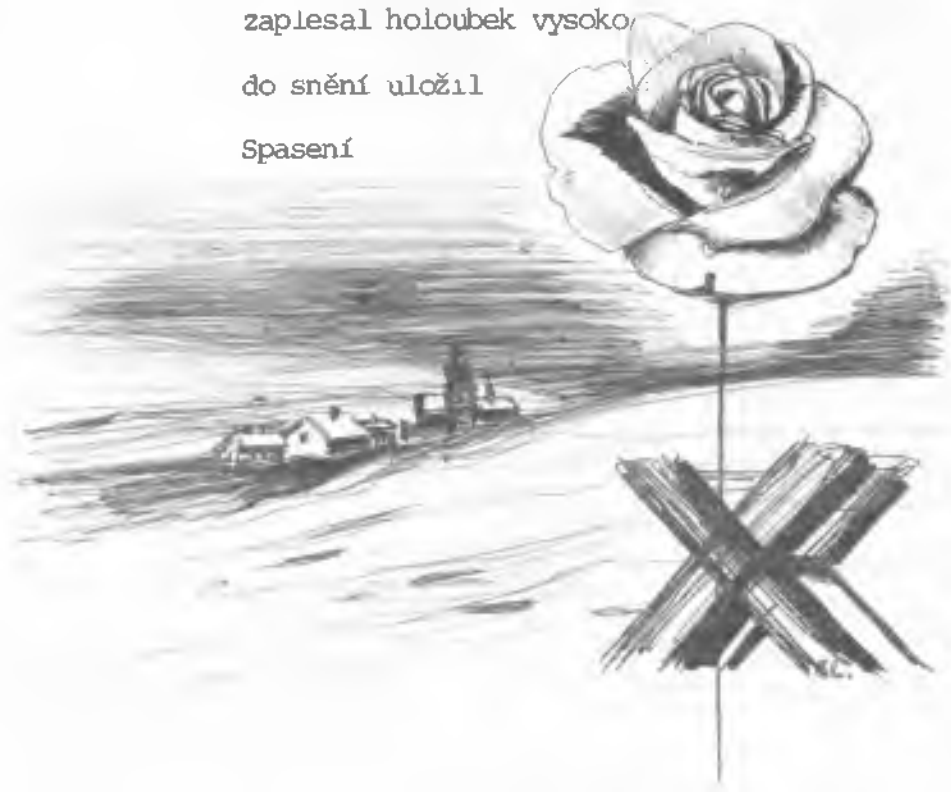
*Marto, Marto, pečlivá jsi  
a znepokojuješ se pro mnoho věcí ...*

## Ježíš

Vánoční sníh se snáší  
z ráje  
na rýhy kraje

chvojiny milostně šumí  
Děťátko  
sejme jho

zaplesal holoubek vysoko  
do snění uložil  
Spasení



\* 5. 2. 1890 VADÍN  
 \* 12. 10. 1977 PRAHA



Velký český malíř JAN ZRZAVÝ zemřel 12. října t.r. a byl pohřben církevně, podle svého posledního přání, dne 22. října v Křížové-Krucemburku u Havlíčkova Brodu.

Po studiích na Uměleckoprůmyslové škole v Praze v letech 1908 - 1909 se několikrát bezvysledně pokoušel o přijetí na Akademii výtvarných umění a tak jej nakonec nacházíme na cestách mimo Československo. V letech 1912 až 1937 pobývá studijně v Německu, Itálii, Francii a v Anglii. Stává se členem několika charakteristických skupin, jako "Tvrdošíjní", "Sursum", "Umělecká beseda" a "SVU Mánes", a teprve v r. 1945 se stává profesorem na pedagogické fakultě v Olomouci.

Od dětství je provázen pocitem osamocení a odlišnosti. Snad je to jeden z důvodů, proč jeho dílo je tak

a z pařížské oblasti. Také se mluvilo o účasti Čechů z Paříže na krajaňské pouti ke sv. Metoději do Ellwangen v červenci začínajícího roku.

Bližší podrobnosti zatím nelze podat, přesto ale bude dobré na obě akce už napřed myslet.

Pout do Lurd se uskuteční s největší pravděpodobností v květnu.

Podle zpráv z francouzského denního tisku připravuje československá vláda další vlnu represálií proti opo-  
nentům uvnitř země. Zřejmě dojde k "vývozu" další skupiny dissidentů na Západ poté, co jim bude nebo už je znemožněn život v Československu samotném vyhazovem z práce, z bytu a dalším promyšleným šikanováním.

Nejvíce jsou těmto represáliím vystaveni mluvčí a signatáři *CHARTY 77*.

*Jaroslav F. Huťa*, náš krajan z Břeclavi, je autorem nové kanadské dvanácti centové známky, která představuje šedobílou fotografii sádrového reliéfu hlavy anglické královny Alžběty, na modrém pozadí.

*Huťa* se narodil v r. 1940, vystudoval v Praze a v Bratislavě a po odchodu z Československa v r. 1968 také v Mnichově, kde pak také s úspěchem po několik let pracoval, především jako medajlér. V Kanadě žije teprve od r. 1975, což dodává jeho úspěchu v nesnadné konkurenci ještě větší váhy.

Velká část jeho díla se zabývá náboženskou tematikou, což mu už v Československu let šedesátých bylo zdrojem mnoha obtíží. Reprodukce několika zastavení z jeho díla *Křížová cesta* přineslo č. 41 časopisu *STUDIE* (v r. 1975)

První středisko *VELEHRAD* na půdě Spojených Států mají naši čeští krajané od 20. listopadu v Chicagu. Slavnosti při příležitosti jeho otevření dne 20. 11. se zúčastnil papežský delegát Msgr. Škarvada z Říma a otec Lang z Londýna, který stál u kolébky prvního Velehradu mimo území Československa. To bylo brzy po jubilejním roce 1963 - od té doby vznikly podobné domy po celé Evropě. My ve Francii zatím ještě tak vysoko myslet nemůžeme...

Svátost biřmování udělali 2000 mladých lidí v hlavním městě Litvy, Kaunasu, společně s administrátorem tohoto města také tři biskupové z NDR, G. Schaffran, H. Aufderbeck a J. Kleineidam.



Všem čtenářům "Oběžníku"

všem, kdo se účastní života a činnosti České Katolické Misie v Paříži

zdraví a sílu

a pokoj, jaký svět dát nemůže

přeje a vyprošuje



*P. Petr Kovář S.J.*



V lednu a únoru si připomínáme

- 18.1. 1978 začíná týden za jednotu křesťanů
- 21.1. 1974 zemřel v Paříži spisovatel Jan Čep
- 30.1. 1948 byl v Delhi zavražděn M. Gándhi, velký myslitel a bojovník za nezávislost Indie
- 31.1. 1888 zemřel v Turíně Don Bosco, zakladatel kongregace saleziánů, vychovatelů mládeže
- 7.2. 1878 zemřel papež Pius IX, který svolal první Vatikánský koncil
- únor 1778 vypukla válka za nezávislost USA
- 11.2. 1858 se prvně zjevila Panna Maria v Lurdech
- 17.2. 1958 zemřel básník Petr Bezruč
- 24.2. 1848 zvítězila v Paříži revoluce
- 25.2. 1948 podepsal prezident Beneš Gottwaldův návrh na sestavení nové vlády

Z duchovní obnovy ve dnech 19. a 20. listopadu,  
dávané *otcem T. Špidlíkem z Orient, Institutu v Římě*

Jako student jsem dával kterémusi zámožnějšímu spolu-  
žákovi kondice z češtiny a už jsem se těšil, co si za  
peníze, které mi za mou práci dají, koupím. Jaké bylo  
moje překvapení a zklamání, když jsem pochopil, že  
'sliby jsou chyby' a že můj spolustudent nikterak ne-  
hodlá splatit svůj dluh. Celý rozčilený a rozhořčený  
jsem utíkal domů si postěžovat, ale maminka, když jsem  
jí vyповěděl celou svou křivdu a svůj bol, zůstala  
úplně klidná a měl jsem pocit, že jaksi ani nesdílí mé  
překvapení.

"Nu což, synku," řekla mi, "to už se tak na světě  
stává! A teď už na to nemysli, co tam, to tam! Ptej  
se ale sám sebe, co ti tím Pán Bůh chce říci!

V životě se nám přihodí často věci, které nás zasko-  
čí nepřipravené a které nám způsobí mnoho bolesti.  
K té mimovolné otázce, 'Pane Bože, proč zrovna já?  
Proč mě tak zkoušíš?' bychom měli hned vzápětí připo-  
jit otázku 'Co mi chceš tím vším říci?'

Všechno v životě má nějaký smysl pro toho, kdo věří  
v Boha. Věřící ví, že světem nehýbají slepé síly, ale  
Bůh, který je našim Otcem.

*Otcí Špidlíkovi upřímně děkujeme za krásné chvíle,  
které nám připravil, a těšíme se na brzkou shledanou!*

Na "Oběžník" a na Českou Katolickou Misi přispěli

(Příspěvky posílejte na adresu

Mission Catholique Tchèque, CCP 20 138 63M PARIS)

Anonym 6x	Bubák	Didoski	Dvořáček	Filo
Forget	Gavard	Havlík	Janda	Křížová
Kuhn	Leipoldová	Machala	Matusova	Peška
Svoboda	Šmíd	Tusera	Verliac	Vohanka

*Všem dárcům bez rozdílu upřímně*  
PÁN BŮH ZAPLATÍ !



ČETLI JSME KNIHU

(J. Škvorecký, *Mirákl*, vydalo nakl. PUBLISHERS 68 v Toronto, které připravuje druhé vydání na letošní rok)

"Neni nad ovar!" zaskřehotal děda a hned prvním soustem si příšerně pomastil knír.

Antonín pravil:

"Takovýho vepřika budu mít zasejc o vánocích. Nákejch tři sta kilo. A takovejch dvě stě, dvě stě padesát litrů ovocnýho vína a nejmíň padesát litrů slivovice. No, a nákej ten metrák zemáků se taky urodí -"

"Budete zase dělat vepřový hody?" zeptala se sedmnáctiletá Anežka.

"To víš že jó," řekl bratranec. "Musíte zasejc přijet. Dáme si do nosu."

Lahodně mastné šťávy mi stékaly do žaludku, za oknem se líbezně kývaly nízké větve jabloní s rašícími lístky, z vepřové vůně se linul pocit bezpečí.

Antonín řekl:

"Lidi už přicházej na tu správnou kolej, že je líp dělat a vo vostatní se nestarat. A né se mlátit búví kam do čertů dáblů - za oceán nebo kam. Jirka Zímů! Dyž přišli Rusáci, zdrh. A co dělá? Někde ve fabrice v Kanadě. Dělal. Tedkon ho vyhodili z práce. Prej tam maj nezaměstnanost."

"Měl sedět doma na prdeli," zaskřehotal děda. "Jakýpak cestování, doma je doma."

"Jejich Jirka, jako Zímocj," pokračoval bratranec, "musel nejdrív na Státní statek do Jaroměři. Zezačátku tam, to se ví, neměl žádnéj med. Pak si ale vzal céru oučetního, dali mu na starost dobytek a poslední dobou se jim dařilo. Koupili si i auták, kluk se jim dostal na jedenáctiletku, domek si postavil -"

"Tak proč zdrh?"

"Měl nahnáno. Za Dubčeka si moc pustil hubu na špacír. Zakládal Zemědělskej svaz -"

"To neměl," řekl jsem.

"Moje řeč!" zaskřehotal děda. "Co měl co zakládat jaký svazy? Stejně to byl nákej komunistickéj švindl, jakou šecker! Měl sedět na prdeli a bejt rád, že je rád! Tátu mu komunisti utejrali, umřelu kriminále, tak co rači ndržel chlebárnu?"

Vojtěch Novotný se vytrhl ze zamyšlení.

"S tím nesouhlasím. Umučili mu otce. Bylo přirozené, že chtěl očistit jeho památku."

"Jakýpak vočistit památku!" utrl se na něj děda. "Každej přeci ví, že Zíma byl nevinej. Cák si myslíte, že sou lidi padlí na hlavu? Navezli ho do toho ty rošťáci Ponyki a Nohejl. Sak Nohejla už zasejc pustili, lumpove. Za Dubčeka bručel kvůlivá krivýmu sjedectví, ale teďkor už je zasejc na svobodě. Prej dělá v Zelenym Hraci na národním vejboře. Sak ten jim tam toho moc nepodělá!" rozčilil se děda. "Dycky měl vobě ruce levý! Proto se dal k fíziům, mizera mizernej!"

"Vidíte, dědečku, pokusil se Novotný usměrnit tok kmetových nenávistí správným směrem. "Právě proti takovým Zíma vystoupil -"

"Ale jakýpak copak!" okřikl ho stařec. "Cák měl zapotřebí někde s něčím vystupovat? Dyk to nebyla jehou jec! Co se, vosel, míchal do komunistickéjch švindlů?"

"Děda má prauđu," pravila Růžena. Co je nám po nich? Voni at seu Praze hádaj, my si ve svym družstvu učíme svý!"

"Jestlipak", pohlédl Novotný na umaštěného dědečka, který už zřejmě nemohl, ale přesto se cpal, "jestlipak se pamatujete na pátera Doufala?"

"Co ho zauráždili komunisti?" zeptal se děda lhostejně. "No japa ne!"

"A jestlipak se tu o něm - aspoň mluvilo? Sledovali jste ty články v Lidové demokracii?"

"Ale, ani né," pravil Antonín. "Nám to přeci bylo jasný užu deujetaštyřicátým, že to na něj komouši narafičili."

"Byl to zázrak," pravil zatvrzele básník.

"To se taky říká," připustil bratranec. "Nevemeš si eště ovar, švagře? Nák málo jíš! Tady to koleno, koukej, hezky prorostlý!"



Náš program:

Mše sv. každou PRVNÍ a TŘETÍ SOBOTU V MĚSÍCI  
v 17 hod 15 min, tj. o čtvrt na šest večer  
v kapli domu "CENTRE SEVRES"

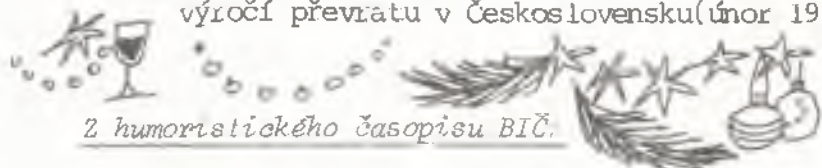
35, rue de Sevres, 75006 PARIS

Po mši sv. pravidelná setkání v přízemí zmíněného domu  
v sále č. 5

Na začátek roku jsme připravili:



7. ledna - otec *Kolář* promluví o plánovaných akcích pro nastávající rok, jmenovitě zájezd do Lurd, spojený s návštěvou Fanjeaux a účast na pouti v Ellwangen (sv. Metoděj)
21. ledna - pan *Gavard* nám promítne pásmo diapositivů s výkladem o své cestě po Sicílii
4. února - otec *Kolář* promítne pásmo diapositivů o horolezectví a o horách vůbec
18. února - pan prof. *Šnejdárk* promluví ke třicátému výročí převratu v Československu (únor 1948)



Z humoristického časopisu BIČ.

Stoletého a ještě stále čiperného baču přijela natáčet přímo na salaš televize a před odjezdem mu klade reportér poslední otázku:

- *No a teď nám ještě řekněte, který zážitek byl v celém vašem bohatém životě pro vás nejhroznější?*
- *Ojjoj! To bolo keď prišiel ten jaguár!*
- *Ale soudruh, diví se reportér, jaguár - tady pod Rozsutcem? To snad přece jenom ne?!*
- *Keď hovorím jaguár, nuž jaguár, durdí se stařec, veď som prišiel o všetko, ako by som mohol také niečo zabudnúť!*
- *Opravdu si to s něčím nepletete?, ptá se celý rozrušený reportér naposled.*
- *Ach, pravdu hovoríte, udeřil se bača do čela. Nie jaguár, február to bol!*

"OBĚŽNÍK - Circulaire", bulletin de la Mission Catholique Tchèque.

Périodique paraissant 6 fois par an (abonnement 10,-ff)

Editeur responsable: Mgr. H. Parolek, P. Petr Kolář

35, rue de Sevres, 75006 P a r i s , tel. 544-58-91, CCP 201 38 63 Paris